

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Четвер, 4 вересня 1986 року

№ 106 (3769)

Ціна 2 коп.

У МАЛЕНЬКОГО КОЛЕКТИВУ ВЕЛИКІ ПРОБЛЕМИ

Ось взяла до рук «Молодий комунар» за 28 серпня. Відразу ж читаю на першій сторінці під рубрикою «Перестройка: твоя позиція» запитання: «Як підняти авторитет і бойовість первинних комсомольських організацій? Як назріли питання? Як викликати у молоді інтерес? І справді, як?

У нашій комсомольській організації 21 чоловік. Здавалося б, що тут повинні бути злагода і взаєморозуміння. Адже звичайше, що у великого колективу великі турботи і на-

пани. Але тут якраз той випадок, коли у маленького колективу великі проблеми. А все через те, що немає отого взаєморозуміння, згуртованості серед комсомольців навколо спільної справи. Про все це ми говорили на останніх комсомольських зборах. За час, поки працюю на «Червоному Жовтні», не пам'ятаю, щоб вони проходили так жваво, як цього разу. Хоча бойовисті і мало, та все ж... Тоді було вирішено створити КМК. Реакція комсомольців була різною. Та більшість висловила щось подібне: «Ну, якщо вам треба, то ми згодні». Тобто, якщо це треба секретареві комсомольської організації, членам бюро, то вони так і бути, погоджуються. Ось що страшно, коли є «ви» і «ми». І цей бар'єр наперед треба долати. КМК нам зараз просто необхідний. У наших комсомольців повинна бути спільна справа, щоб вона була «нашою». Тут нас має підтримати дирекція заводу.

Н. ВАСИЛЬЄВА,
член бюро комсомольської організації Кіровоградського заводу «Червоний Жовтень».

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

ЯК ВИКОНУЮТЬСЯ СОЦЗОВОВ'ЯЗАННЯ?

ГРУПКОМСОРГУ ТАК І ЛИЧИТЬ

Коли за підсумками першого місяця року Світлана Брунь випередила свою наставницю Тетяну Ладанюк, це декого здивувало. Тетяна Ладанюк раділа за свою ученицю, але, звичайно, не змиралася із своїм результатом. Досвід зробив свою справу: поступово Тетяна вишла на звичні, передові

позиції свого комсомольсько-молодіжного колективу. Як і личить групкомсоргу. Зобов'язавшись до кінця року надіти 4500 кілограмів, Тетяна за вісім місяців року вже одержала по 3598.

Під старт своєму ватажку і весь КМК, в якому працює сузір'я чудових доярок — керівник колективу молода доярка М. С.

Савченко, перша семитисячниця області Н. Ф. Лялюк та інші. Сумлінна праця, високий рівень соціалістичного змагання плюс непогані умови для продуктивної праці — ось головні секрети їхніх успіхів.

Саме ці доярки у передз'їздіському соціалістичному змаганні до початку роботи XXVII з'їзду КПРС виконали план трьох місяців. Тоді й була закладена надійна основа для успішної роботи. І не тільки матеріальна, а й моральна: успіх передовиків окрилив інших, просто-таки змусив працювати усіх з повною віддачею.

Вдвигнувшись у рядки річних соцзобов'язань і результатів господарювання

за дві третини року, розумієш: усім дітятам до снаги перекрити намічене. Вже зараз від фуражної корови надано по 3315 кілограмів молока, що складає 138 процентів восьми-місячного завдання. До речі, все молоко здається першим сортом, з базисною жирністю 3,4.

КМК доярок імені 60-річчя ВЛКСМ М. Савченко впевнено дивиться в майбутнє. Колектив з багатьма традиціями, неодноразовий переможець районного соціалістичного змагання має всі підстави і впевненість року вибороти першість.

П. РОДИНСЬКИЙ,
інструктор райкому комсомолу.
Гайворонський район.

Наталка АНДРІЙЧУК,
Ірина ГЕРАСИМОВА, Оксана ЛІЗАНЕЦЬ, Світлана КІРОВА, Галина КРАВЧЕНКО, Тетяна НЕСТЕРЕНКО, Олена ШВЕЦЬ та Ігор МАЛУХА — учні Тишківської середньої школи № 1. Під час літніх канікул вони надали вагомую допомогу тваринникам колгоспу «Укр. райна», працюючи на роздоюванні корів, підвезенні кормів на молочнотоварну ферму № 1. Правління, усі колгоспники широким плечем допомогли їм у тваринництві визначити подальшу трудову долю школярів.

Фот. В. МАСЛЕННИКОВА.
Добровеличківський район.

КОР. Микола Володимирович! Після позаминулої річної успішної кіровоградської кукурудзозодви, коли господарство області одержало мільйон тонн зерна качанистої, 1985 рік не порадував.

М. В. ЄРЕМЕНКО: Керівники господарства, спеціалісти одностайно засвоїли: поповнити недобір зерна можна тільки кукурудзою. Тому увага «королеві полів» тоді була приділена як ніколи висока.

Минулого ж року площі під посів кукурудзи зайняли 188 тисяч гектарів, що склало три чверті до площ 1984 року. За цих умов брався курс перевершити попередню врожайність. Не вдалося. На мою думку, основна причина цього така: успіх заколисає багатьох господарств чомусь подумали, що «втягнуть» кукурудзу по інерції. Розміщення качанистої на неякісно підготовлених площах, послаблення уваги на всіх етапах вирощування і позначилися на кінцевому результаті: урожайність зменшилась проти попереднього року.

Нинішнього року не завжди на об'єктивні труднощі не можна. В той же час, непокоїть низька культура землеробства в цілому ряді господарств. Причому, в нас є багато фактів, коли водночас можна бачити і дбайливість, і безгосподарність. Давайте порівняємо кукурудзу господарств, що знаходяться поряд. Ось

скажімо, землі колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району і колгоспу «Україна» Новомірогородського. Кукурудзані поля межують, і що ж? В «Зорі комунізму» небезпідставно націлились на 100-центнерний показ-

треба взяти від землі все те, що на ній виростило. Не згубити ні стеблини, ні качана! Максимально використати ту поживу, що міститься у собі в найкращому варіанті листо-стеблових мас. Жваво розпочали збирання качанистої

закласти 4,3 мільйона тонн силосної маси. Нині закладено лише 1,8.

КОР. Пора, напевне, відважитись до серйозних заходів щодо стабільності високих нормоси запасів, зернозодви?

М. В. ЄРЕМЕНКО: Дійсно, миритись із перебоями

ІНТЕРВ'Ю

СОРТИ НЕ ВИПРАВДАННЯ

Відійшли в минуле хліборобські живи. Та робоча напруга на полі не спадає. Цьогорічні погодні умови визначили більш ранні строки збирання кукурудзи на зерно, ніж це було в минулі роки. Наш кореспондент повів мову із заступником голови обласпрому — начальником відділу по виробництві, заготівлях і переробці продукції рослинництва М. В. Єременком саме про кукурудзані живи в області.

ник, а в «Україні» не погірше — в 3—4 рази менший. Як тут можуть бути комбінати?

КОР. Ви нічого не сказали про сорти...

М. В. ЄРЕМЕНКО: Не сказав, бо сорти — не виправдання. Нині вони підібрані дуже вдало. «Краснодарський-303» займає майже половину усіх площ кукурудзи, високоврожайний. А відкриває сезон збирання «кубанський-275», який, крім високої врожайності, відзначається посухостійкістю.

КОР. Ряд господарств не створили надійного запасу кормів для громадської худоби...

в Онуфріївському, Гайворонському, Кіровоградському, Маловеличківському районах. Добра підготовка техніки допоможе механізаторам цих (і також Ульяновського) районів зібрати кукурудзу на зерно в стислі строки. А про що думають в Олександрівському районі? Кукурудзані живи в господарстві там ще не почали. У Петрівському та Світловодському районах кукурудза достигла значно раніше від розміщеної в центральній і західній зонах області, але збирати її тут теж не поспішають. В області заплановано

в кормовиробництві, амплітудними показниками урожайності ранніх зернових не можна. Тому нещодавно для стабільного виконання планів зерновиробництва у дванадцятій п'ятирічці в області схвалено нову структуру посіву зернових. Вже наступного року площі під озими

в кормовиробництві, амплітудними показниками урожайності ранніх зернових не можна. Тому нещодавно для стабільного виконання планів зерновиробництва у дванадцятій п'ятирічці в області схвалено нову структуру посіву зернових. Вже наступного року площі під озими

І ще. Як правило, переїзди на весні озимих не дає бажаних наслідків, оскільки кукурудза розміщує-

ться на поверхнево оброблених площах, на яких для качанистої не було передбачено технологічної підготовки земельних угідь. Тому увага до озимих, аби уникнути їхнього пересіву, повинна бути максимальною. Тут і вчасна підготовка площ для сівби, проведення її в оптимальні строки, усіх етапів підживлення, вчасно і якісно збирання. До речі, не сьогодні-завтра почнеться сівба озимих.

КОР. Микола Володимирович, в окремих районах широким мішечком комсомольсько-молодіжних ланок кунурудзозодви (і не тільки!) зменшується. Бо часто їй не дуже охоче довіряють основні ділянки роботи.

М. В. ЄРЕМЕНКО: Будуть умови для праці і відпочинку, сучасні житлові будинки — молоді люди не йтимуть із села, це точно. А що стосується довіри... Я, наприклад, розумію ситуацію так: керівництво господарства боїться довіряти складну техніку маю досвідченим юнакам, бо ті можуть «запороти» двигун або неякісно обробити поле. Тому що досвіду мало. Заїдси висновок: молодь треба вчити не тільки на короткотермінових курсах, не два-три місяці, а в СПТУ, принаймні рік.

А що молодь вміє працювати, вона вже довела, і не раз. Причому не гірше ветерани.

Інтерв'ю взяв
А. БЕЗТАКА.

УРОЖАЙ-86

ОСІННІЙ ТЕЛТАЙП

Приклад ударної праці на піднятті зябу під цукровий буряк показує групкомсог тракторної бригади Володимир Рибачок. Щодня він своїм трактором Т-150 обробляє 23—26 гектарів землі, що значно вище норми. Якість роботи — висока.

А в колгоспі «Росія» підняття зябу під цукрові вже завершили. Відзначились два комсомольці — Анатолій Слюсаренко і Василь Телешко, які працювали на тракторах Т-70.

Є. ВДОВИЧЕНКО.
Вільшанський район.

У господарств району триває збирання соняшнику. Між собою змагаються колгоспи імені Комінтерну та «Росія». За всіма показниками комінтернівці поки що випереджають своїх суперників. Тут сумлінно працює відзначався довідчений комбайнер Л. Л. Бессонов та водій В. Скорик. Віктор вже перерізав 482 центнери насіння.

У колгоспі «Росія» кращими на збиранні соняшнику називають молодих механізаторів — комбайнера комсомольця Сергія Довженка і подія Леопіда Голуба.

С. ДУЖОНКОВА.
Онуфріївський район.

З ПОГЛЯДОМ У ПРИЙДЕШНЄ

Шестирічні Андрійко Ліпун, Олексюк Юрко, Володя Куценко, Сергійко Чивіт та інші їх ровесники в супроводі старших родичів вперше переступили поріг сирізької школи. Ім, мабуть, просто не вірилося, що віднині вони вже першокласники, такі самі учні, як і оці гамірливі старшокласники.

Легібно привітали первачків Олена Миколаївна Ніколасенко та Світлана Іванівна Кушнір. Широкими сходами повели їх на другий поверх — до класу. Який же просторий той коридор і як багато тих класів! Крізь відкриті двері було видно, як впевнено розгашуються за столами старші. Від батьків дехто вже чув, що в цій школі піаються тисячі учнів. Скільки ж то треба вчитися, щоб принаймні перелічити таку силу-силенну дітей!

Правда, маленьким було зовсім неприємно, що нову школу не менш зацікавлено оглядали й дорослі, та навіть і самі вчителі. Адже середня школа № 20 зовсім нова і щойно в

День знань відкрились її двері. Своїми розмірами, оригінальною архітектурою вона прикрасила загальний ансамбль новобудов на проспекті Перемоги. Навіть зовні — це дійсно-таки справжній Палац науки. Назначальні кабінети, майстерні-цехи для виробничого навчання, бібліотека, спортивний зал, плавальний басейн та багато іншого сприятимуть плідному засвоєнню знань у запрограмованому обсязі. Спорудили цю школу в нормативний термін і з доброю якістю робітники БУ-2 тресту «Кіровоград-міськбуд» під керівництвом Віктора Петровича Вакулєнка (нині — головний інженер тресту).

Уперше переступили поріг школи, тільки не як учениця, а вже як учителька, після закінчення Кіровоградського ледінституту імені О. С. Пушкіна і Олена Миколаївна Ніколасенко. Їй випало щастя працювати не просто в новій школі, а й за новою програмою, з шестирічними дітьми, за новою методикою.

Якщо, знаючи, що за розкладом у першому класі математика, ви почуєте, що діти співають, або на уроці історії танцюють, то не дивуйтеся. За новою методикою цей процес навчання проходить як своєрідна невимовлена гра. Будь-яку нову тему вчителька розпочинає просто такі граються з дітьми.

Завданням додому першокласники не одержують. Після чотирьох скорочених уроків, уже в дворі, або в гаю понад річкою з ними грається Світлана Іванівна — виконавелька. Хоча насправді вона непомітно повторює з дітьми пройдений у класі матеріал. Навіть тоді, коли годує їх у їдальні, чи складає до ліжок для відпочинку. Так до самого вечора, поки за дітьми прийдуть батьки. І може котрийсь із учнів розкаже татові, що сам бачив на березі річки, як один невідомий рибак спіймав тільки одну рибку, а другий — цілих три.

А ще розкажуть діти відоме, що в школі зовсім, зовсім не страшно, як їм це здавалося в перший день, а вчитися аж нітрошки не важко.

В. РУДЕНКО.
На знімку: О. М. Ніколасенко зі своїми виконавцями-першокласниками.
Фото автора.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МК»

«ВИПАДОК У КЛАСІ»

Під таким заголовком 5 липня цього року в газеті публікувався матеріал про педагогічні вчинки вчительки однієї з шкіл Петрівського району. Відповідь на критичну публікацію надіслав завідувач відділом народної освіти виконкому Петрівської районної Ради народних депутатів Г. Л. Мосналець:

— Факти підтвердились. Дійсно, випадок низького рівня навчально-виховної роботи в 7-Б класі Новостародубівської середньої школи і безконтрольності з боку дирекції школи допускалось грубе ставлення класного керівника Г. В. Доценко до учнів. Публікація газети було обговорено в педагогічній школі. Відділом народної освіти на директора школи О. Я. Міщенко і класного керівника Г. В. Доценко накладені адміністративні стягнення.

Внесена пропозиція до претидії райкому профспілки про недоцільність перебування Г. В. Доценко на посаді голови профспілкового комітету школи.

Зустріч недалеко від Чорнобиля

Після другого курсу Сергій Скиданов разом із товаришами по навчанню був на практиці у ПМК-304. Почувши, що старші будівельники виявляють бажання поїхати на спорудження селища евакуйованих із 30-кілометрової зони Чорнобильської АЕС, комсомольці Сергія Скиданова, Ігор Сандуляк, Євген Стригач та Олексій Машенко вирішили теж поїхати туди.

Хлопці знали, що в Ізясківському районі Київської області в селі Сукачі, де будується житловий масив для евакуйованих, слід працювати швидше, ніж звичайно. Тому й вирішили випробувати свої сили.

25 липня приїхали автобуси з новими будівельниками. Сергій ніби передачував щось, подікався, хто прибув. Дізнається: є і земляки з Новомиргорода.

Та ще більша радість і

несподіванка була, коли серед новомиргородців побачив батька. І майже тиждень ще був на будівництві поруч з ним.

Батьки Сергія Людмила Євгенівна і Анатолій Андрійович ось уже скоро двадцять років як працюють поруч з однією організацією будівельниками.

Анатолій Андрійович розповідає:

— Мені радісно було зустріти сина на такому відповідальному будівництві. Я знав, що комсомольська бригада не підведе.

І справді, коли хлопці від'їжджали додому, їм висловили подяки за сум-

ський, В. А. Приймак, І. В. Данило.

Анатолій Андрійович приїхав додому із Сукачів на початку серпня. А в цей час його племінник Володимир Скиданов, що працює разом із ним в одній з будівельних бригад, повів на будівництво цеглу. Коли після роботи ми прийшли до Володимира додому, дружина знову готувала його з дороги. Комсомолець В. Скиданов не вперше доставляв будівельні матеріали на важливий об'єкт.

Володимир приспівливо перевіряє справність машини, — адже сім годин у дорозі, все може трапитися, а будівельників підвести недопустимо.

На наше прохання троє Скиданових, котрі надавали допомогу потерпілим від чорнобильського лиха, стали перед фотооб'єктивом.

На знімку зліва направо: Володимир, Анатолій Андрійович та Сергій Скиданови.

М. СУРЖОК,
В. ПІСКОВИЙ (фото).
м. Новомиргорода

РЕПОРТЕР

ЩОБ ПОВЕРНУТИСЯ В СЕЛО

Майже більше, ніж торік, — десятеро вчорашніх випускників школи одержали цього року направлення на навчання до вищих та середніх закладів у новогоспівському районі.

М. Паршенко, М. Вдовенко, Т. Галиченко, А. Козирівський та інші мріють здобути вищу освіту для того, щоб, повернувшись до рідного села, дипломовані спеціалістами, зробити його ще кращим, ще багатішим. Вони не випадково обрали цей шлях, адже кожен з них, ще навчаючись у школі, встиг попрацювати на полях рідного колгоспу.

Потрібні їм селу люди освічені, знаючі, моторні, енергійні. Ось і цього літа очолили різні виробничі ділянки п'ятеро випускників вузів та технікумів.

Т. ЧАБАНОВА.
с. Троїани
Добровеличківського району.

НАИСМАЧНІШІ ПАЛЯНИЦІ

Подивившись на них — і очей не відірвеш. Високі, лінійні, з розвинуватою зверхню шкуринною. А про смак і говорити нічого — навард чи знайдуться де смачніші. В успіху разі, саме так вважають колгоспники села Софіївки Компаніївського району. І це вже не перший рік, адже ліч, у якій місцеві пекари випікають такі гарні паланиці, збудована раків п'ятнадцять тому...

Рано раненько приходять на роботу О. Ф. Пайда та В. Л. Данчук. Поки замісять борошно, нагрівають піч, зададуть тісто, вже й сонце зійде. Тоді хліб кладе у форми і ставлять на черпак. Через кілька годин і випікають звітні ці чудові паланиці.

— До сорока хлібів щодня випікаємо, — каже Ольга Федорівна. — Цього цілком вистачає трудівникам нашого колгоспу. Після смачного обіду їм краще працюється на осінньому полі.

В. ВОЛИНИЦЬ.
Компаніївський район.

ПОЛИЦІ НЕ ДОПОМОЖУТЬ

СЛУЖБА СЕРВІСУ

Що б ви подумали, потрапивши в магазин з порожніми кишенями? Насамперед, мабуть, здивувались би: магазинні нічого рекламувати? У нашій «Техніці» на вітрині випливають довгою низкою касетні магнітофони.

— О! — радо вигукне покупець, побачивши потрібний товар. — У вас є «Карпати»? Беру.

— Він поламаний, — доводиться гасити передчасну радість.

— Так чому ж ви його напоказ виставили? — розчаровано запитує відвідувач.

Що відповісти? Колгоспні дні приходять все нові й нові покупці, а відповідей та сама: — Поламаймо.

І не стану ж я пояснювати всім по черзі, що нам з бази несправні товари доставляють. Та й з ремонтом ціла біда: майстрів із телеапарату не дочекаєшся.

Правильно писав С. Сорокін, перебудова необхідна. І повинна вона проводитися в тих підрозділах народного господарства, що безпосередньо працюють на торгівлю. Бо торгівля,

магазин — це, як кажуть, припідседа зупинки товару від виробництва до покупки. І, на жаль, найчастіше товар не користується попитом не з нашої вини.

Який продавець не хоче, щоб у нього й товар не застопорився, щоб і попит населення задовольнити, і план виконати? В цьому, думаю, працівники торгівлі зацікавлені — особливо. І все, що в наших силах, ми намагатимось робити. Невеличкий приклад.

Не було в нас підсобного приміщення. Доставлені з бази товари, прямо серед залу лежали. Не тільки відвідувачам, а й нам заважали. Відділили ми приміщення частину приміщення — є вже своє підсобне приміщення. Для зручності працівників.

Чисто, акуратно. Проте настрий наш такий же усталений. Бо навіть пайдаці поліцейські нам нічим не допоможуть, якщо стоять на них непридатні для користування апаратура — приймачі, магнітофони...

В. МАЛАН, продавець.
смт Голованівськ.

ОСОБИСТІ БІБЛІОТЕКИ—ДЛЯ ВСІХ

На двісті тисяч томів збільшився бібліотечний фонд Кременчука: стільки книг надали місцеві книголюби для громадського користування із своїх особистих зібрань.

Повідомлення про творчість письменника Еммануїла Казакевича, уродженця Кременчука, учителька російської літератури В. В. Конарєва готувала, використовуючи книги домашньої бібліотеки В. М. Юшка. Він теж учитель, з юності захоплювався літературою.

В його зібранні, яке налічує понад дев'ять тисяч томів, великі розділи присвячені творчості Олександра Пушкіна, Дениса Давидова, Давида Гурамішвілі.

— Приклад В. М. Юшка наслідували 211 жителів міс-

та. Порівняно з майже чотиримільйонним фондом місцевих бібліотек двісті тисяч з особистих зібрань — небагато, але їх цінність у тому, що ці книги — від щедрої душі, — говорить відповідальний секретар міської організації добровільного товариства любителів книги Л. М. Ковальова. — Рідкісні, часом унікальні видання з домашніх добірок читачі можуть одержати через міську бібліотеку, систему або прямо у власників.

Понад 150 клубів книголюбів, які діють на Полтавщині, включились у республіканський конкурс на кращу організацію роботи особистих бібліотек.

О. ПАЛАНТ,
кор. РТАУ.

ОСТАННІЙ КОНЦЕРТНИЙ МАЙДАНЧИК ГЕНІЯ

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

У нинішньому році випадає 175 років з дня народження і 100 років з дня смерті видатного композитора XIX століття, геніально-го новатора-піаніста і диригента Ференца Ліста. Його творча спадщина належить не тільки Угорщині, а й світові. Він грів і привіз до Росії з концертами: в квітні 1842 року грав в Петербурзі, в квітні та травні 1843 року в Петербурзі і Москві, а останній його приїзд 1847 року тісно пов'язаний з Україною і особливо з Кіровоградом (годі Єлисаветград).

...То було особливе турне. В останні дні січня 1847 року Лист грав свій перший концерт у Києві в залі Концертного будинку, потім ще два концерти в залі київського університету Св. Володимира. На одному з університетських концертів його побачила і почула аперше Кароліна Вітгенштейн, жінка, в яку палко закохався видатний музикант. Кароліна відіграла неабияку роль в подальшій долі Ліста. Вона запросила його до свого маєтку Воронинці під Києвом. Через кілька днів він знов повернувся до Києва.

...Далі його шлях пролягав з Львова, Чернівців та Ясс. Через Галич Лист їде до Туреччини 20 днів сорок-

ський музикант чарує своєю грою цю країну. В Константинополі султан щедро одаровує піаніста. Лист повертається на Україну, в Одесу, де виступає з колосальним успіхом у 6 концертних. З Одеси композитор на початку вересня виїздить до Єлисаветграда. У своїх листах до матері і друзів Ф. Лист повідомляє, що свій останній концерт він зіграв під час військового огляду, який проводився у Єлисаветграді. Радянський дослідник творчості Ф. Ліста Я. Мільштейн робить висновок, що концерти Ліста відбувалися 13—14 або 17—18 вересня.

У листі до знайомого, написаному в жовтні 1847 року, Ф. Лист повідомляє, що свої єлисаветградські концерти вважає останніми. Про єлисаветградські концерти Ліста періодична преса того часу не повідомляє. Але чудові спогади великого російського поета А. Фета, який в той час проходив військову службу при кірасирському полку, що був розквартирований в Єлисаветградському повіті, дають нам змогу поринути в атмосферу нашого міста 1847 року.

Перебуваючи в Єлисаветграді, Лист, як про те свідчать спогади Фета «Ранні

роки мого життя», познайомився з дочкою небагатого поміщика Марією Лазич, сербкою за походженням. 23-річна дівчина вразила Ліста своєю обізнаністю в поезії та музичними здібностями. Перед виїздом видатний композитор написав до її альбому прощальну музичну фразу рідкісної краси. Коли через рік, восени 1848 року, А. Фет познайомився з Марією і похвалив її, він часто просив її грати на роялі цю дивовижну мелодію і під впливом останньої написав свої відомі поетичні рядки:

Напевно ти не зупиниш
І лишуться моєму нагольову
Полниши ти темний разлуки.
Дрякати небывадай
любовью.
Казалось бы, что ж?
Отвучала
Последняя нежная ласка.
По улице пыли пробежала.
Почтовая скрылась
колыска...
И только... И, песня
разлуки
Несбыточной драматизм
любью.
И посяет светлые звуки.
И лишуться моему
нагольову.

Та повернемося до концерту Ліста. Вони відбулися в переповненому літньому театрі, де в 40-і роки минулого століття виступали драматичні трупи: російська та французька. З Єлисаветграда Лист поїхав до Кароліни Вітгенштейн. Там після

єлисаветградських концертів він написав три пісні для фортепіано на українські та польські теми «Думка», або «Українська балада» на тему «Ой, не ходи Грицю», «Скарга» на тему «Віють вітри» та пісню «Польські мелодії».

Ось так Єлисаветград для Ф. Ліста став останньою концертною площиною. Чому Лист обривав концертну діяльність? 36-річний композитор переживав душевну кризу. Світова слава

не залякала його голови. Він бажав творити вільно, більше приділяти часу композиційській та диригентській діяльності, а не розважанню ситої буржуазної публіки, яка, нічого не розуміючи в справжньому мистецтві, вимагала від митців похвал і вважала їх не досить низькими.

У своїй «Дорожній книжці бакалавра музики» Ф. Лист повідомляє про соціальну самотність справжнього митця і дає нищівну критику став-

лення мистецтва до суспільства.

У листі Ф. Ліста до матері, що десь лежить в культурно-музичній нашого обласного центру, в Єлисаветграді та Єлисаветградського історичного музею Ф. Ліста Альфред Гензенауер.

А ось цікавий факт, про який повідомляють «Известия» Єлисаветградського історичного революційного комітету від 31 березня 1920 року: «Історичний концерт у школі Густава Вільгельмівича Нейгауза».

«У неділю відбувся ранок, присвячений Ф. Листу... Виконавці Наталя Нейгауза та Людмила Лисецька представляли Ліста в його характерних і видатних творах: симфонічні поеми «Прелюдія» та «Орфей», а також «Тематичний концерт» були виконані на двох роялях. Далі окремо Н. Нейгауза зіграла відомий Мефисто-вальс Ліста, кращі його твори для концертної естради: «Гретхен за прилкою» за Шубертом та «Пісня Ізольди» за Вагнером».

Цей анонс нагадує про визначну роль школи Нейгауза, з якою пов'язані імена видатних музикантів-виконавців та композиторів: Генріха Нейгауза, Фелікса Блуменфельда, класика польської музики Кароля Шимановського, радянського композитора Юлія Мейтуса.

К. ТЕРЕНТЬЄВ,
музикознавець,
м. Кіровоград.

УСПІШНИЙ
ВИСТУП

ЮНІ КІРОВОГРАДЦІ
ІГОР САІТОВ ТА ЮРІЙ
САНЬКОВ — ЧЛЕНИ
ЮНАЦЬКОЇ
ФУТБОЛЬНОЇ
ЗБІРНОЇ КРАЇНИ!

Хоча ми вже зивкли до перемог юнацьких команд нашої республіки на всесоюзній арені, але кожне нове повідомлення про успіх завжди сприймається з радістю: зростає хороша зміна майстрам.

З 10 по 20 серпня в Артемівську Донецької області футболісти віком 15—16 років розіграли Кубок ЦК ВЛКСМ «Юність». Фінальні змагання, в яких взяли участь збірні Азербайджану, Вірменії, Грузії, Туркменії, РРФСР та України, проходили в одне коло. Краще за всіх

виступили юні українські футболісти. В п'яти зустрічах вони набрали 9 очок при різниці м'ячів 10—4 на свою користь. Футболісти нашої республіки зіграли нічию тільки з грузинською командою (1:1), а в інших — перемогли збірні Азербайджану (2:1), Туркменії (2:1), Вірменії (3:1) та Російської Федерації (2:0).

За підсумками турніру було складено юнацьку збірну Радянського Союзу, яка в жовтні розпочинає підготовку до першості Європи. До складу збірної потрапили виконавці старшого тренера Кіровоградської СДЮСШОР Анатолія Миколайовича Андреева з хисини Ігор Саїтов та нападником Юрій Саньков. Останній з них став також кращим бомбардиром фінальних змагань, забивши 5 голів.

Старший тренер юнацької збірної країни Геннадій Іванович Костиленко вручив Юрію Санькову спеціальний приз кращого нападника Кубка ЦК ВЛКСМ «Юність».

С. БОНДАРЄВ.

Медалі високого
гатунку

Недавно у Львові завершилася юнацька першість України серед легкоатлетів 1969—1970 років народження.

Добре виступили юні спортсмени Кіровоградщини. Кандидат у майстри спорту кіровоградський Володимир Білокінь став чемпіоном республіки на дистанції 110 метрів з бар'єрами з результатом 14,6 секунди.

Кандидат у майстри спорту Наталя Грабар стала другою на дистанції 400 метрів (57,0 секунди). Її подруга першорядниці Лариса Мокенчук з Олександрії посіла третє місце, подолавши 3000 метрів за 10 хвилин 11,1 секунди.

Збірна Кіровоградської області, до складу якої також входили Юрій Шаповалов, Валентина Підкорна, Олена Складанська, Наталя Сирота, виграла звання першої команди серед жінок, здобувши 105 залікових очок.

Наш кор.

АНКЕТА ЧИТАЧА «МК»

Шановний читачу!

Зараз в країні триває передплата на газети і журнали, а, отже, й на «Молодий комунар».

Знайди вільну хвилину після напруженого робочого дня, подумай над запитами і дай відповідь. Сподіваємось, що вони будуть щирі, відверті. Бо тільки відкриті і пряме слово читача допоможе нам реальніше глянути на свою роботу, бо й від тебе, читачу, залежить, якою буде газета в наступному році, не соромся відзначити удачі обласної «комсомолки» і прораханки, симпатії й обурення — діалог має вийти по-комсомольському чесним. Діалог, оскільки кожна відповідь буде уважно значена й за ними газета опублікує роздуми про наші задуми, реальні їх здійснення.

Отже, тобі слово, читачу!

1. Перебудова — це слово сьогодні на устах. «Молодий комунар» спільним засіданням редколегії газети й Олександрівського райкому комсомолу 5 червня почав розмову про перебудову в комсомольських організаціях, формалізм і бюрократизм, про актуальні аспекти внутрішнього життя. Чи стежиш ти за публікаціями під рубрикою «Перебудова: твоя позиція»? Якщо так, то що тобі самому хочеться сказати з приводу розмови? Як бачиться тобі перебудова в комсомолі?

2. Чи збираєшся ти передплачувати «Молодий комунар»? Так. Ні.
Підкресли своє бажання і спробуй пояснити його: чому?
3. Які теми тебе цікавлять?

Про що, на твою думку, газета мало пише? Про що ти хотів би в ній прочитати?

4. Раз на квартал «Молодий комунар» виходить на восьми полосах — це спеціальний випуск з питань контрпропаганди «Думаємо, боремося, живемо». Які матеріали і форми подачі їх тебе найбільше задовольняють? Як сприймаєш ти публікації про позитивний досвід у цій справі порівняно з роздумами над проявами чужої радянському суспільству моралі?

5. Назви матеріали, які тобі запам'яталися. Якщо не пам'ятаєш назви, то про що ті публікації? Може, за виступами когось із авторів ти стежиш — назви прізвища.

6. Як, на твою думку, газета має вести боротьбу з нетрудовими доходами, пияцтвом? Може ти, читачу, знаєш про фанти непорядності, рвацтва, затиску критики, сприяння людям з брудними руками, хабарникам, хапугам — напиши нам про це, підкажи конкретну адресу.

7. Запропонуй газеті нові рубрики, назви нових тематичних сторінок. Які з названих тобі не подобаються?

8. З якими цікавими людьми ти чекаєш зустрічі на сторінках «Молодого комунара»?

9. Про що ти особисто хотів би запитати журналістів газети?

Запитав у газети до тебе наш шановний читачу, багато, їх не вмістити в одну коротку анкету. Як, мабуть, і з тебе до газети. Якщо ж тебе виникли бажання поділитися думками з приводу публікацій, нашого життя, про молодіжні проблеми, запитати щось — пиши листа на окремому аркуші. Сподіваємось, що ти розбудуєш такі ж бажання і в своїх найближчих друзів. Наперед тобі за це вдячні.

Можеш при бажанні назвати свої.

Прізвище ім'я та по батькові.

Адресу.

Місце роботи чи навчання.

Скільки років читаєш «Молодий комунар».

Заповнену анкету (чи листа) відправляй на адресу редакції: 316050, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, відділ листів і масової роботи.

ВЕРЕСЕНЬ СПОРТИВНИЙ

КАЛЕНДАР СПОРТИВНИХ ЗМАГАНЬ, В ЯКИХ БЕРУТЬ
УЧАСТЬ СПОРТСМЕНИ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ОБЛАСТІ

- 1—9 — першість України з парусного спорту (Сезастополь),
6—7 — першість республіки зі спортивною ходьби (Одеса),
10—18 — першість ЦР ДСТ «Буревісник» з футболу (Кіровоград),
13—14 — змагання з легкої атлетики у залік Спартакіади сільських рад області (Гайворон, Новоукраїнка, Петропіль, Олександрівка, Компанієвка),
13—14 — республіканський День футболіста,
16—19 — чемпіонат республіки з класичної боротьби серед юніорів 1966—1967 років народження (Харків),
19—21 — всесоюзні змагання з легкої атлетики на приз Героя Соціалістичної Праці О. М. Кайоли (Запоріжжя);

- 19—26 — всесоюзний турнір пам'яті Героїв Криму з фехтування (Керч),
20—21 — чемпіонат області та спартакіада міст з велоспорту (Кіровоград),
20—21 — обласна спартакіада сільських рад з легкої атлетики (Кіровоград),
20—21 — фінал обласної спартакіади сільських Рад з волейболу,
20—23 — чемпіонат України з гирьового спорту (Миргород),
24—28 — Кубок УРСР «Спортивної газети» по самбо серед спортсменів 1945—1968 років народження (Ізюм, Франківськ),
27—29 — змагання з м'ячового бігу (Ужгород).

Іван БРАТЧЕНКО

[Продовження. Поч у №№ 94, 95, 96, 99, 101, 103, 104 за 7, 9, 12, 19, 23, 28, 30 серпня ц. р.]

Арсен вибрав орієнтир — життє поле. До нього треба було доповзти по збитій снарядом землі, дочекатися ночі, а потім подолати передній край противника. Повзли повільно, мовчки. Кровоточили рани, всередині пекло, в роті пересохло. Ні Арсенів, ні його бойовим друзям ніколи ще не доводилося пережити подібне. Повзли і тривожно думали одне: чи доведеться вже коли-небудь побачити своїх?

Нарешті лан. Жито вже достигло, пахло хлібом. Багато колосків скошені. Кулями й осколками. Арсен зірвав брудними, закринавленими руками колосок, розім'яв його, кинув у рот кілька зерен. Пожував, але проковтнути не зміг — у роті було сухо.

Пити! Пити! Як хотілося бодай кавка води! Арсен помітив кілька зелених стеблинок — миші! Зірвав, пожував: у стеблинках є волога. Помітив це Бортников і теж почав зривати маленькі пагоны зеленого миші.

Лежати було важко. Боліли рани, пекло у кожного обпалене тіло. А ще — сонце. Вони то злягали на спину, то на живіт, поверталися з боку на бік, але це не рятувало від спеки. Під кінець дня понапухали поранені ноги, обличчя, зневоджений організм уже не підлявав ні краплини поту.

Як стемніло, поповзли. Жито густе, кожна стеблина загрижує. Тому вибралися із жита, поповзли краєм поля. Добравшись до молодого ліска, пустили в хід пожі, настругали товстих палиць. Арсен зробив собі дві великі розсохи й міг тепер йти як на миші. Рухалися уже швидше.

Неподалік переднього краю німців зустріли фашисти. Він ішов один, з великим рюкзаком і гвинтівкою за плечима. Залегли, прицїлилися. «Один. Хоча б більше не було, — думав Арсен. — З одним ми й поранені впораємося». Ось він уже поруч. Арсен різко схопив його за ногу й швидко витягнув ніж. Зробив це так швидко, що фашист і не зойкнув. Забрали у вбитого гвинтівку і, хуляючи, пішли далі.

Аж біли переднього краю, щоб німці не виявили, знову поповзли. Зліва злітали в небо освітлювальні ракети і видно було двох нартошів, які повільно походили. Прямо перед ними була кулеметна точка, кулеметник періодично стріляв довгими чергами в бік нашого переднього краю. Далеко попереду виднілися яскраві пожежі прожекторів, що впилися в небо. Тільки справа було тихо. Туди й рушили.

Спочатку, поки перебували в зоні освітлювальної ракети, пересувалися по-пластунськи. Повзти найважче було Арсенів — він тягнув за собою взяті у вбитого німця гвинтівку і дві розсохи. Гвинтівкою він дорожив, бо пістолет на перегорілому пазу в поспіху залишив в охопленому вогнем танку; у нього і в поранених друзів були тільки пожі. Важко було повзати, але гвинтівки не кидав. Коли світло ракет лішилося далеко зліва — підвелися, пішли, спираючись на палиці.

Справа було тихо, ніхто не стріляв, але німців там було багато. Арсен перший їх виявив. Вони щось копали, голосно розмовляли, чути було дзвіні лопати (очевидно її очищали від землі другою лопатою), блимали вогники цигарок. Арсен це засмутило й обрадувало. Засмутило — бо тиша виявилася підступною, бо і тут повно фашистів. Обрадувало — бо знав: раз німці зайняті роботою, то вартового, охорони не повинно бути, а це допоможе пробратися через їхнє розташування.

Залегли неподалік від німців і почали очікувати, поки закінчаться у них перекур. По вогниках визначили: десятків півтора—два. Хвилини через п'ять вогників не стало — німці знову взялися за діло. Тепер танкісти пішли вперед, в обхід справа. Пішли повільно, довго й Арсен почав поглядати на зорі: хоча б до світанку встигнути. Справа — ні звуку, зліва — іноді зблискував вогник цигарки.

Неподалік німецької траншеї залегли й, тамуючи подих, вслухалися у ширхіт ночі. Раптом попереду, за кілька метрів, замелестіла жухла трава. Похололо у Арсена серце: «Невже й тут німці?». — І тут же відлягло: «Кущий, чи ти ба! Кущий! Щоб ти ще більше покупишав», — тихенько сказав, ледве вгледівши зайця.

У німецьких траншеях було тихо: ні бойової охорони, ні навіть вартового.

— За мною, хлопці! — пошепки скомандував Сніжко. І, спираючись на розсохи, хлопці з останніх сил рушили вперед. Біля самої траншеї командир взводу став на коліно, визначив рукою ширину траншеї, звівся на ноги й, спершись на розсохи, обережно переступив траншею. За ним у тому ж місці перебралися Дьомкін і Бортников. Уже на нейтральній смузі Арсен подумав: «Німці позаду залишилися, а як тепер до своїх добратися, щоб разом якісь боєць згарячу не полюсували свинцевою чергою. Може, почекати світанку? Ні, не годиться, поряд передній край гітлерівців, помітять нас і, як котят, перестріляють. Треба йти».

(Далі буде).

ЗУСТРІЧ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

Ії перші концерти відбулися в шахтарській Олександрії. Олександра Іллїна з теплою говорить про людей, які їй віддали: «Доброзичливий, привітний; ширі». Виступи народної артистки РРФСР О. Стрельченко в обласному центрі теж збирали численну аудиторію.

КОР.: Коли про вас говорять «виконавця російських народних пісень», ви згодні?

О. СТРЕЛЬЧЕНКО: Не зовсім. У моєму репертуарі багато авторських пісень. Охоче співаю пісні В. Тютюнова, Є. Птичкина. Одна з найулюбленіших пісень «Эхо любви» з фільму «Дали» (вірші Р. Рождественського). Є платівка, де вона наспівувала.

Останнім часом мене турбує перенасичення естради різними фольклорними ансамблями, чия естетична, а отже, і етична програма далекі від зразкової.

Концертна програма О. Стрельченко називається «Я люблю свою землю» за назвою пісні Є. Птичкина і В. Харитонов, яку співакка називає «дорогою». В концерті вона звучить першою і ніби вводить у атмосферу пісенної програми О. Стрельченко. Тема багатьох пісень артистки — жіноча доля, нерозділене кохання. Сильному, красномовному голосу Олександри Стрельченко «пасує» інтонаційна об'ємність російської пісні, як народної, так і створеної «від народу». Для кожної пісні О. Стрельченко знаходить різні інтонаційні барви. Пісні з репертуару Л. Русланової, наприклад, «Ко-

Народна артистка РРФСР Олександра СТРЕЛЬЧЕНКО:

«ПІСНЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ»

марки моя», «По муромской дорожке» вона співає інакше, ніж пісні з репертуару О. Ковальової. До речі, для мене, як і для багатьох слухачів, ім'я Ольги Василівни Ковальової стало відкриттям. І добре, що Олександра Стрельченко коротким вступом ввела нас у світ творчості майже забутої співачки і авторки пісень. Взагалі, мені здається, що слово співачки у сольному концерті сприяє більш тісній контактності з публікою. Не випадково деякі солісти беруть на себе і функцію ведучих власних концертів. Тут не слід забувати про почуття міри, вважає Олександра Іллїна.

Ії творчий шлях починався у Воронежському російському народному хорі.

О. СТРЕЛЬЧЕНКО: Звідси почалася і моя любов до хорового співу. Не знаю, як пояснити... Розумієте, в хорі відчуваєш себе часткою чогось... великого. І сьогодні, слухаючи, наприклад, телевізійні трансляції концертів народного хору, ловлю себе на думці, що хотілось би десь там... серед мас... другим голосом...

КОР.: А класичний спів ви любите? До речі, мені доводилося чути про вашу програму російських романсів.

О. СТРЕЛЬЧЕНКО: Я люблю російський романс, особливо міський, або «жоретський» романс. В той же час я не віднаходила б

ба співати голосно, інші навики, потребують «тиші». Казали, ще на початку творчого шляху, я захоплювалася голосним співом. Пам'ятаю, Марк Бернес якось сказав: «Шуро, навчись співати тихо». Не відразу я прийшла до цього.

співати класичний романс, хоч з насолодою, натхненним, а десь із заздрістю слухаю камерний спів І. Архипової, О. Образцової. Серед співаків віддаю перевагу Алїбеку Дішєву. Дивовижний голос, неповторна манера камерного співу.

КОР.: Що становить основу для формування вашого репертуару, тобто, які пісні можуть стати «вашими»?

О. СТРЕЛЬЧЕНКО: Насамперед після повинна сподобатися. Для мене важливий сюжет. Потім — щоб сподобалася мелодія. Я враховую діапазон (чи підходить до мого голосу), характер пісні. Комусь подобаються танцювальні, комусь ліричні мелодії, мені ж щось середнє. Я дуже важко обираю пісню, але коли вибір зроблено, то це вже на все життя. Всі пісні, які я співаю, вважаю «своїми». Навіть коли ці пісні співають інші, хто працює поряд. Втім, я рідко включаю такі пісні до свого репертуару.

КОР.: Характер пісні впливає на манеру співу?

О. СТРЕЛЬЧЕНКО: Звичайно. Одні пісні тре-

Слова співачки допомогли мені зрозуміти, що ж так вразило і порадувало на її концертах. «Снеги белые пушисты», «Очаровательные глазки», «Русский вальс» — ці і багато інших пісень звучали задушевно, тихо, але слухач ні на мить не забував про «силове поле» її голосу. Таке відчуття буває на академічних концертах, коли, забуваючи будь-які професійні терміни і ознаки, ми слухаємо голос. Олександра Стрельченко вважається естрадною співачкою і говорить про себе як про артистку естради. Але на естраді їй властиві ті інтелектуальні і смак, які сьогодні так непрості розгледіти у світлі софітів чи в грі мігалою. Вона виявляється у всьому — і в манері триматися, і у співі. Вона любить ритм, чим заохплюється молоді, однак тільки в тому випадку, коли вони «спіпадають з ритмами серця».

КОР.: В чому ви бачите щастя?

О. СТРЕЛЬЧЕНКО: Моє щастя в служінні Краї.

Розмову вела
В. ЛЕВОЧКО,
слюсар «Молодого комунар».

На цьому знімку ви бачите, як розташувалися поряд, на одному дереві плоди і цвіт. Міровградці і гості міста спостерігають повторне цвітіння каштанів на вулиці Шевченка біля бібліотеки імені Гайдара, магазину «Осана», на вулиці Карла Маркса, неподалік від кінотеатру «Комсомолец».

Повторне цвітіння дерев і кущів — явище в природі нерідкісне. При несприятливих умовах росту пошкодженнях та хворобах дерева та кущі мобілізують свої захисні сили, спі-

вають продовжити свої рід, виникають цвіт. Цим широко користуються садівники: підрізуючи кущі трапля, продовжують період їх цвітіння.

Минуле літо було посушливе. Сухий ґрунт, осолоння на вулицях міста, що зановані в асфальт, викликали хворобливий стан деяких каштанів.

Повторне цвітіння, як явище, становить незабавний інтерес для науки.

М. НОЖНОВ.
Фото В. РУДЕНКА.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

СУБОТА

6 ВЕРЕСНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.40 — Глас духовний оркестр будинку культури заводу ім. В. І. Леніна м. Златоуста. 9.00 — Чого і чому. Передача для дітей. 9.30 — «Ватиканський тай». 10.00 — Здоров'я. 10.45 — Телефільм «Повстанська історія». 7 і 8 серії. 13.20 — Концерт. 14.20 — Мультифільм. 14.30 — Новини. 14.45 — Для всіх і для кожного. Якість життєвого будівництва. Переклик Москви. 15.30 — Фільм — дітям. «Ранок без олімпіади». 16.40 — Очевидне — неймовірне. 17.40 — Поезія. Сергій Островий. 18.00 — Телефільм «Незастійність дитинства». Про створення у США і Японії хімічної і бактеріологічної зброї. 19.10 — Від усієї душі. Зустріч з трудівниками сільськогосподарства Омської області. 21.00 — «Час». 21.40 — У суботу ввечері. Концерт ансамблю «Аргентинське танго». 23.05 — Новини.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.20 — Ритмічна гімнастика. 10.50 — Телевізійні короткометражні художні фільми. 11.40 — Г. Гладков. «І знову кохати». Оперета. 13.55 — Новини. 14.05 — Художній фільм «Першокласниця». 15.15 — Перлина душі — народної. 16.00 — Студія «Золотий ключик». 16.45 — Скарби музею України. 17.00 — Художній турнір на приз газети «Советский спорт». Збірня олімпійська Канади. «Солі» (Кіно). 19.15 — Актуальна камера. 19.50 — Музичний додаток до молодіжної програми «Гарт». 20.40 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Художній фільм із субтитрами. «Василь і Василина». 23.05 — Новини.

Неділя

7 ВЕРЕСНЯ

▲ ЦТ (I програма)

8.00 — «Час». 8.40 — Ритмічна гімнастика. 9.10 — «Хочу все знати». Кіножурнал. 9.20 — 36-й тираж «Спортлото». 9.30 — Будинки. 10.00 — Служба Радянському Союзу! 11.00 — «Ранкова пошта». 11.30 — Клуб мандрівників. 12.30 — «Музичний кіоск». 13.00 — Світова година. 14.00 — Зустріч з радянським земляком. 14.15 — Документальний телефільм «Життя на землі». 12 серія. «Життя на деревах». 15.10 — Розповіді про художників. Лис Ананій. 15.40 — «Як ми відпочиваємо». 16.20 — Хорові твори С. Танєєва. 16.35 — Новини. 16.40 — В гостях у кавки. Мультифільми. 18.00 — Міжнародна панорама. 18.45 — Телефільм «Остання Інспекція». 1 і 2 серії. 21.00 — «Час». 21.45 — «Іх батьківщиною стала Росія». Музично-літературна композиція. 23.05 — Футбольний огляд. 23.35 — Новини.

▲ УТ

10.00 — Новини. 10.10 — Ритмічна гімнастика. 10.40 — Художній фільм із субтитрами. «Василь і Василина». 12.15 — Інтерв'ю. 13.10 — Новини. 13.20 — Доброго вам здоров'я. 13.55 — «Дорогі мої кияни». Тележурнал. 14.45 — Концерт Московського камерного багету. 15.40 — Село і люди. 16.00 — Слава солдатська. 17.00 — Групишним планом. Ведучі — письменники В. Коротич. 17.45 — Світає народний артист УРСР І. Яценко. 18.10 — Прем'єра документального фільму «Побачення в Софіївці». 18.30 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Металіст» — «Динамо» (Кіно). 20.15 — Актуальна камера. 20.45 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час». 21.40 — Майстри гумору. 23.00 — Новини.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС.

м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 00791.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 477. Тираж 60 300.

Газета виходить у півторок, четвер, суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кировоград, вул. Г. М. Димитрова, 2.